

ACZÉL GÉZA

kontrafagott

nagyanyjáékhoz elment a babám kis márkagyanús bőröndjét húzta mint egy francia lány a hatvanas évek könnyed filmjeiben maga után atyja morog idegeiben újabban már a csönd is dühítő a zsarnokság alattomos pókhálójában alig lézeng üdítő elem s miközben a délelőtti laza munkát kell tekernem tele a fejem olcsó krimi változattal hová ha gyarlón bele is kúszik tálalásként lecsurgó adaggal a zsbongó petrezselymes vajban felcsillanó újkrumpli bája akár egy meditációt zaklató nagy rumli dús körömpörkölttel és a maradék szafttal csak megalázó ez a magány tűzdeli gazdagon a feszültség miként kecmereg majd le arról a balkáni vonatról ez a pszichésen törékeny leány jó-e a város van-e ki várja ám mielőtt a düh fölérne a virtuális kálváriára lenyugszunk akár a szedálózottak hisz annak is van értelme hogy a kis fruska épp nem a wördömön kopogtat behajolva órákig a titokzatos csetelésbe minek még a végén zavaros blogírás lesz a vége a kifáradt elme aktívan zakatoló öncsalása ám most ne érkezzünk erre a különös megaláztatással szuszogó lepusztult állomásra mert vágyainkban nem közlekednek a vonatok csak lánykám hült helye az ok hogy majdnem versre fakadok azaz alig komponált elégiára mert mindennek megvan a kiszívott ára minden percet átszínez a lét varázsa most például enyém a gépem a forróságban boltba tántorgott kedvetlen feleségem a keresztvizet és az unalom hideg sörökkel föltilizálva ráhajt valami alig kívánt lírai lapályra melyben aztán senki nem kocog a mindenség felől senkinek sincs bőségs hős halottja kilúgozott érdemekkel legfeljebb a konyha nyolcadikról eláztatott mennyezete érdes s a zsigeri etikát is fölfoghatjuk hülyítő mesének melyen egy nagy utolsót lovagolnak még a tegnapi ászok de mielőtt a jámbor a nagy globális cinizmusra rászok megrendülten csak nyel egy nagyot olcsó poénok nélkül szűken várja a holnapot lírát gerjesztő kis kofferével haza a babát lehetőleg még ideát